

собносттата да обмисли до край като какви мърки трѣбва да вземе. — Дойде му веднажъ на умъ да се срѣщне съ Ана, обаче такава една срѣща го плашеше отъ нови скандали; помисли да ѝ напише, ала още по-опасно му се видѣ това. Ако писмото попадне въ заинтересовани рѣцѣ — тогава? — се питаше той. И неможа да намѣри срѣдство да осигури изходъ отъ това положение.

Замисленъ какво да прави, той убори глава.

Дълго крои планове, но най-удобно му се виждаше рѣшението да я срѣщне. Но кждѣ? — се питаше той.

Когато обмисляше, гдѣ би могло да устрои една срѣща. — вѣнъ се чуха стѣпки и той стана. А може да дойде самичка — му мина дѣтинско едно желание.

Вѣнъ наистина стѣпките сж усилиха. Само че по-късно той разбра, че това не сж нейнитѣ стѣпки. И доиде да надникне и види, похлопа се на вратата.

Влѣзъ! — продума Николаевъ.

Вратата се отвориха веднага и на прага се изтѣпи Пашанко. Това изненада Николаева и той застана до прозореца, незнайки какво да каже на неканения гостъ.

Неканенъ гостенинъ, — г-нъ Николаевъ, подзе съ насмѣшка Пашанко, въ която се дочува гнѣва, — полагаше ми се.

— Кажете тогава! — едва можа да отговори Николаевъ, безъ да издаде голѣмото смущение, що обвиваше цѣлото му сжщество.

Николаевъ мистѣше, че часътъ на разправа е дошелъ и неволно се попипа да ли револвера е въ него.

Пашанко схвана положението и съ горчива усмивка додаде: — Дуелъ нѣма да Ви обявямъ, защото азъ съмъ противъ него.

— Моля Ви се, безъ обида — посъзвелъ се отговори Николаевъ.

— По-добрѣ безъ забикалки, ще кажа азъ, г-нъ Николаевъ. Азъ дойдохъ да се разберемъ. Тѣй, направо, очи съ очи по въпроса, който интересува цѣло общество, а най-много ближнитѣ на Ана. Въ това число съмъ и азъ. Вий знаете, че азъ съмъ мжжъ на сестра ѝ.

— Какво желаете?

— Азъ искамъ да въздѣйствувате съ вашето влияние върху Ана, и да сторите всичко, щото тя да се върне при мжжа си. Ето за какво съмъ дошелъ.